

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Ἔνα. Μὴ χάνεστε, γιὰ γυναικοδουλειὰς δὲν γράφω.

Δύο. Δεαττιβὲς δὲν δέχομαι οὔτε μὲ υπογραφαῖς, οὔτε μὲ πληρωμὴν.

Τρία. Ἀτομικὰ δὲν δέχομαι, καὶ ὁποῖος σὰς καχόμαθε νὰ σὰς ξεκακομάθῃ.

Τέσσαρα. Ἐγὼ μασαράς δὲν εἶμαι, γιὰ νὰ γράφω τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου τὰ ἀτομικὰ πάθη, καί,

Πέντε, στὰ μάτια σας, νὰ προσέχετε καλὰ νὰ μοῦ γράφετε πράματα ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ὀφελήσουν τὴ κοιωνία, ἀλλοιῶς σὰς ἔρω κατὰ συνέγεια. Καταλάβατε ;

Γλάστων.

Τὸ Παναπιστήμιο προκήρυξε συνεισφορὰς γιὰ νὰ κἀνῃ ἀγαλμα τοῦ Γλάστωνα.

Καὶ τί εἶνε αὐτός ὁ Γλάστωνας ; Προτυπουργὸς τῆς Ἐγγλιτέρας ; Αἶ καὶ καλῶ, γιὰτίς νὰ τοῦ κἀνομε ἀγαλμα ἀπάνω στὸ μάρμαρο ; Γιατίς ἐνέργησε καὶ μᾶς δόσανε τὴ Ἡπειρο καὶ Θεσσαλία.

Πᾶει καλῶ. Νὰ τοῦ κἀνομε. Γιατίς ὁ ἀρχαρίστος ἄνθρωπος, εἶνε πάντα μισιτὸς, ὁποῖος δὲν γρουνίζει τὴν εὐεργέτη του.

Ἄ δὲν μᾶς λέτε σὰς μὲ τὰ μεγάλῃ κεράλιχ, τὸν Κανάρη, τὸν Μισοῦλη, τὸν Καραϊσκό, τὸν Μάρο-Μπότοσκι, τοῦ Κολοκοτρώνη, τὸν Διάκου τὸν Φλέσα καὶ τῶν ἄλλων ἡρώων ποὺ εἶνε τὰ ἀγάλματα, ποὺ μᾶς ἔδωκαν τὴν ἐλευθερίαν ; Ἄς κἀνωμε πρῶτα τοὺς ἀνδροιάνους αὐτωνόνε κι' ἀπὲ ἄς κυττάξωμε τοὺς ξένους. Ὁ Γλάστωνας δὲν ἔχει ἀνάγκη ἰπὸ τῆς ψευτοκολακείας τῆς δικαῖς μας, καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Ἑλλάς, πρέπει νὰ ἦναι ὄχι ὁ Γλάστωνας, ἀλλὰ ὁ Ὄθωνας ἀγαλματοφτειασμένος, γιὰτίς ὁ μακαρίτης, ἤθελε νὰ μᾶς κἀνῃ ὅλη τὴν Ἀνατολήν, ὡς καθὼς ξέρομε, μὴ ὁμοσποντία, καὶ νὰ ἦναι ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ κράτη, ὅπως τὴν ἔχει ἡ Γερμανία.

Ἄλλὰ τὸν μακαρίτη τὸν φάγαμε μὲ τὰ λιμὰ καὶ μείναμε καὶ μεῖς ζαρωμένοι, ὅπως καὶ ἤμασθε.

Ἐκεῖ στὸ πλάτι ἐπρεπε νὰ ὑπάρχη τὸ ἀγαλμα τοῦ Ὄθωνα χάλκινο, ἀλλὰ ἀρχαῖα, καὶ νὰ τὸ βλέπωμε καὶ νὰ λέμε — Αἶ, μωρὲ βασιλέα ποὺ τὸν εἶχαμε καὶ δὲν τὸν ἐκτιμούσαμε.

Φεύγετε

νὰ φεύγωμαι κι' ἔρχετ' ὁ ζουρλόπαπας, μὲ τὴν ἀγιαστούρα του καὶ μὲ τὴ βρεχτοῖρα του.

Αὐτὸ ἐφώναζαν τὴν πρω-ομηνιά οἱ μαναβίδες ἐκεῖ στὴν ἀγία Τριάς ὅταν ἴδανε τὸν παπὰ τῆς ἐνωρίας νύκτα μεσάνυκτα νὰ ἦναι στὸ δρόμο καὶ ν' ἀγιάζῃ τοὺς ζωτάριδες ποὺ ἐρχότανε μὲ τὰ ζῶά τους. — Βρὲ παπᾶ, τοῦ ἔλεγαν, εἴμασθε ἄνυφτοι καὶ εἶνε ἁμαρτία νὰ μᾶς ἀγιάζῃς, — Δὲν πειράζει, τοὺς ἀπαντοῦσε κείνος, καλλίτερα, πλύνεστε μὲ τὸν ἀγιασμό.

Καὶ βῆρα καὶ μᾶζεσε πεντάρες. Τόρα, ἅγιε Μητροπολίτη, δὲν μᾶς μένει ἄλλο, παρὰ νὰ ἔρχωνται οἱ παπάδες τὰ μεσάνυκτα στὰ σπίτια μας, νὰ μᾶς σηκῶνουν ἀπὸ τὰ κρεβάτια, γιὰ τοὺς δίνωμε σὰν ζητιάνους πεντάρες.

Ὅριστε λοιπὸν κι' ἀπὸ μὲνα πέντε, κύρ παπᾶ τῆς Τριάδος, νὰ τῆς ἔχῃς γιὰ μαρτυριάτικα.

Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα

μοῦ γράφουνε, ὅτις μὲ κείνα τὰ λίγα ποὺ ἔγραψα γιὰ τὸν ἀστυνόνο τους, ἐπάρτηκα. Χαίρομαι πολὺ γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, ὅσο λυπούμαι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, νὰ βλέπω νὰ μὴ παραπονεύονται, ὅτι τοὺς πουλῶ τὸν **Παληάνθρωπο** μὴ δεκάρα. Ἐγὼ αὐτὴ τὴ καλπονόθεψιν δὲν τὴν ἀγαπῶ διόλου, καὶ δηλώνω, ὅτις σ' ὄλαις τῆς ἐπαρχίας ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ πουλιέται ὁ **Παληάνθρωπος** σ' ὅλους τοὺς παληανθρώπους μὴ πεντάρη, καὶ παρακαλῶ τοὺς ἐντιμοὺς ἀνταπεκρίταις μου, αὐτὴ τὴ παρακαλῆσιν ποὺ τοὺς κἀνω, νὰ μὴ τὴ παραβλέψουν.

Νὰ καὶ μετὰ ξυπνάδα

πρωτοφανὲς στὸ εἶδος τῆς. Ἐνας βοηθὸς τῆς προάλλης ἐκλεισε τοὺς ἀκροαταῖς τῆς βουλῆς μισὴ ὥρα κοντῆ, καὶ τοὺς εὐγάζε ἕνα ἕνα καὶ τοὺς ζέταζε ἦντα λοῖς δουλειὰ κἀνομε. Κοῦκκος. Ἄμ οἱ νυχτοκλέφταις παλαβοὶ εἶνε νὰ πᾶνε στὴ βουλή ; Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι κυττάζουνε τὴ δουλειὰ τους καὶ δὲν εὐκαριοῦν νὰ πᾶν ν' ἀκούσουν τῆς πᾶρλας τοῦ ἕνα καὶ τοῦ ἄλλου σαλιάρη βουλευτοῦ Ἐγνοιά σας, καὶ οἱ νυχτοκλέφταις περπατοῦν μὲσα στὰ μάτια σας μέρη μεσημέρι, καὶ δὲν πᾶν στὴ βουλή νὰ τοὺς γραπώσετε, καὶ δὲν τοὺς δαίρνει κεινὸς παλαβομάρα σὰν ἐκεῖνη ποὺ δαίρνει μερικὸς μερικὸς ὑπαστυνόνο καὶ βοηθούς.

Ο γέρος.

Ο Τρικούπης πάει νά κοιμηθῆ.

Ο Τρικούπης ξυπνά, γιά νά δώσῃ ρουσφέτι.

Τοῦ ἀπαντοῦσε :

— Καί σὺ ζευξικιά.

Ἄλλος δὲ πάλι :

— Ἐσένα θά σέ κλέψω κάμμια βραδειά.

Καί κείνη πάλι :

— Ἄν δὲν κοιμοῦμαι.

Στὰ λόγια δὲν μπορούσε νὰ τῆ πιάσῃ κάνεις. Ἦτανε γεμάτη κοροιδεία. Δὲν εἶξερα πῶς νὰ τὴν καταφέρω, ὅ,τις κι' ἂν τῆς ἔλεγα, μ' ἔπερε στο μεζέ. Ἦμωνα νὰ μὲ πιάσῃ ἀπὸ τῆ μύτη νὰ σκάσω. Τὴν ἔβλεπα καί ἐστέναζα καί κείνη μοῦλεγε.

— Μπα, τί ἔχεις ; Στὰ βουνά.

Αἱ εἶνε νὰ μὴ φουρκιστῆ κάνεις. Μιὰ μέρα εἶμωνα στο παράθυρο καί τραγουδοῦσα λυπητρὰ τὸ τραγούδι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

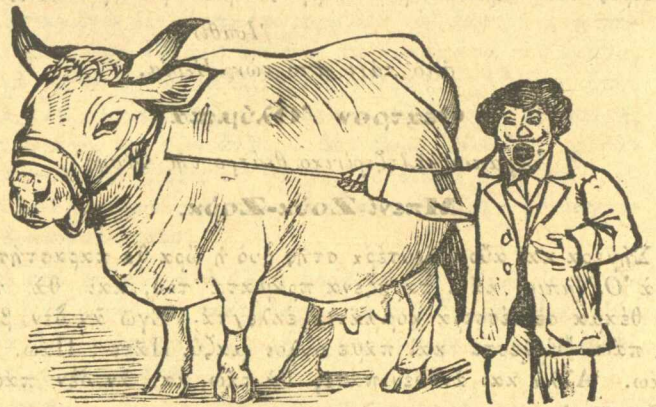
Ἀναθεματισμένη καί τσναμπέτισα,

Ἐγὼ κρασί δὲν πίνω, σ' εἶδα καί μέθυσα.

Τὴν ἴδια ὥρα μὲ φώναξε στὴν αὐλή καί μοῦπε μὲ σοβαροῦτης.

Ο Τρικούπης δίνει στο ρουσφετλή τὸ ρουσφέτι.

Τὸ ἀξιοπεριέργο ζῶον τοῦ βοδολογικοῦ σύστημα.

Ἐσὺ βλέπω μ' ἀγαπᾶς σα' ἀλήθεια, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω, καῦμένε, σὲ λυπεῦμαι, ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν βιάσω τὴν ἑαυτοῦ μου, δὲν θὰ μπορέσω κ' ἐγὼ νὰ σὲ συμπαθήσω, ὥστε μὴ τυραννίσαι. Θέλεις νὰ μεσιτέψω τῆ Φιφίτσα νὰ τὰ φτειάσετε, νὰ τῆς πῶς μοῦ ξεμυστηρεύτηκα, ὅτι τὴν ἀγαπᾶς ; Ἐκείνη εἶνε εὐκολόβολη. Αἱ, τί λές ; Νὰ τῆς τὸ πῶ ;

Αἱ τόρα σκάς αὐγό, καί χύνεσαι ; Μεθαῦριο θὰ δοῦμε ἐκείνης ἢ ἐμένα μοῦ πέρασε.

Ἡ Δανάη